

Nasta časovita šutnja. Božo gucne iz vrča, obriše desnim dlanom usta i brkove, pa prihvati:

— Eto sam, Bogu hvala, desetak godina na moru. Vidio sam dosta svijeta. Ali nevolje kakva je naša nisam vidio nigdje!

— To ti vjerujem, Božo. Slušam ja kojiput kod strica kanonika razgovore pametnih ljudi. Čuo sam od njih, da se svaki Božji narod nečemu nada, da za nečim teži, da nastoji kako će mu biti bolje. A mi? Čemu se mi nadamo? Niti se čemu nadamo, niti za čim težimo. Koja li je jedina naša misao i čežnja?

— Kako da bolje ugodimo našim gospodarima! — do-
metne Božo.

— Kojima se naši koljenovići najviše ulagivaju, a ne bi trebali!

— Tako je — potvrdi Marko. — Pošten čovjek ne ulagiva se nikomu. Ide svojim putem.

— Nije samo to, braćo. Mi si razbijamo glave najviše time, da li su i s kim su naši gospodari u miru ili u zavadi. Jesu li u miru, taj mir mora da i nama bude svetinja; zavade li se s kime, moramo da po njihovoj zapovijedi prolijevamo svoju i tuđu krv. Eto, to vam je sve na što mi imamo prava!

— Da su bar ti naši gospodari junaci bolji od nas! — stisne šaku Božo.

— Vidjelo se jučer! — upadne Marko. — Nikad više onake prigode!

— Valaj bismo se veselili danas, da smo zaplijenili ona dva gusarska broda!

— I bradu bismo pošteno omastili!

— Dabome! ima ti kod gusara svakog Božjeg dara.

— Pa što bi od toga zapalo vas dvojicu? — upita Dujam.

— Što bi nas zapalo? — začudi se Marko. — Naš dio plijena!

— Tako? Zar se plijen na moru dijeli? Na kraju toga nema. Na kraju, ako si što ugrabio, to je tvoje, dokle ti zapovijednik ne otme.

— Na moru nije tako, — razjasni Božo. — To mi je dobro poznato, jer sam bio i ja u takvom dijelu.

— Zar ste bili zarobili gusarski brod?

— Da, bio je baš gusarski brod. Ulovili smo ga onamo dolje kod Krfa.